

— За дърва, но планината не дава вече.

— Разсърдилъ си я нѣщо ти, я вижъ на мене какъ ще даде . . .

Похвалилъ се чичо Иванъ, но и на него планината не дала. Натжилъ се и той, седналъ и се замислилъ. Мислилъ, мислилъ — нищо. Самъ човѣкъ какво може да намисли?

До вечеръта половината село се събрало, и всѣки по отдѣлно се молилъ и никому планината клечка дърва не дала. Гледала ги тя презъ мъгли и облаци, и колкото повече ѝ се молѣли, толкова по-горда и по-безсърдечна ставала. А хората мълчали, па току започнали да се разпитватъ плахо:

— Щомъ сега не ни дава, презъ зимата отъ студъ ще измремъ, а?

— Нѣма съ що чорбица да си сваримъ . . .

— Какъ ще гледаме децата ни да вкоченяватъ отъ студъ?

— Какво сме се окумили? — обадилъ се най-сетне единъ младъ мжжъ. — Още старитѣ хора сж казали: „Сговорна дружина планина пробива“. Съ общи усилия ще направимъ пжтъ нагоре и ще свалимъ дърва за цѣло село.

Малодушнитѣ се изсмѣли:

— Я погледни — какъвъ ти пжтъ презъ тѣзи канари?

— Ако е за канаритѣ, ще ги разрушимъ съ барутъ, — заявилъ единъ ковачъ.

Обсжждали, спорили и току се юрнали^{тѣ}къмъ селото. Нарамили кирки, лопати, свредели, започнали да правятъ пжтъ.

Погледнала ги планината и имъ се присмѣла:

— Ако съ добро не ви дадохъ, на сила нищо нѣма да получите. На, крия въ дълбочинитѣ си пластове вжглища, цѣли жили чисто злато, желѣзни и медни руди, крия несмѣтни богатства, но нищичко нѣма да ви дамъ.

— Ще дадешъ, ще дадешъ, — гледали я сдруженитѣ хора и клатѣли смѣло и заканително глави.